

Ranter, hvor han mindst venter det, og paa Liber, hvor han maaske har vansteligst ved at gjøre Modstand. Naar man blot mindes den Række af Forsigtighedsforanstaltninger, som bleve tagne af Englænderne og Franskmændene, da de førte deres Tropper over til Krim, vil man se, hvilke Anstuelser om Transportflaaders Saarbarhed der næres af større Sømagter.

Flaadens Udbygning vil i ethvert Tilfælde hos os som oftest være en Nødvendighed, og den bliver kun en Svækkelse, naar vor samlede Styrke er saa svag, at vi ikke have stor Fordel af, at Sjendene tvinges til at sprede sine Kræfter. Det, vi med den foreslaede Udbygning nemlig mangle, er et Bindeled imellem de to Stationseskadrer, og det er Bevidstheden herom, som hos saamange Jagfolk har fremkaldt den Overbevisning, at vi bør have 12 Kampskibe. Ved at studere Søkaarten vil man snart komme til den Erkendelse, at en mobil Eskadre paa 4 kraftige og hurtige Kampskibe under alle Eventualiteter — naar Efterretningsvæsenet er tilbørlig udviklet — vil kunne posteres saaledes, at den i det truende Dødblik kan bringe Styrken, det være sig i Sundet eller Beltet, op til 8 Skibe. Anvendelsen af en saadan Styrke vilde medføre, at Sjendene maatte opgive enhver Tankt om at besætte mere end den ene Opseiling til Sundet eller Beltet, idet vi have det Fortrin for ham, at vi altid pr. Tælegraf kunne faae Underretning om, hvor og hvor stærk han er, hvorimod han kun ved sine Skibe kan faae Oplysning om, hvor vi færdes. Fordelte han sin Vælfeskadre norden og søndenfor Beltet, vilde vi derfor kunne ødelægge hans nordlige Eskadre, inden den sydlige modtog Efterretning om Rampen. Endvidere vilde ved en saadan Styrke Udbygningen til at binde en større Del af hans Skibe udfor Sundet eller Beltet meget forøges, da han aldrig veed, hvor og hvornaar vi møde overfor ham med 8 Skibe. Han vilde derved let kunne fristes til at inddrage Blotadeskibene fra en af deres Stationer, da han ellers maatte lade Transportflaaden være under en overvættede ringe Konvoi af Kampskibe, og gjorde han det, vilde vor Styrke paa det eventuelle Steb uhindret kunne begive sig paa Jagt efter Transportflaaden. Endelig vilde den nævnte Udbygning sætte os istand til under saa at sige alle tænkelige Forhold at angribe Sjendens Transportflaade, der kun dækkes af endel af hans Kampstyrke, med 8 Skibe, hvoraf de 4 vilde høre til vore største og kraftigste. Selv om hele Styrken ved Fjendsbruddet ikke var disponibel, vilde vi være langt gunstigere stillede, end naar dette var Tilfældet med en Flaade, som i og for sig var for svag.

Ved at bringe Flaaden op til den nævnte Styrke tilveiebringes der altsaa saa gunstige Chancer for paa Søen at afværge et Landgangsforøg, at man meget maa betvivle, om nogen Magt vil beslutte sig til at udføre Hovedstykket,

og det: ikke at blive angrebet, er dog den Frugt, man helst maa ønske sig af sine Forsvarsforanstaltninger.

Igenem den her af mig angivne Udbygning af Flaaden komme efter mit Skøn de Forudsætninger, hvorpaa den indbragte Forsvarsplan er grundet, først til deres fulde Ret, og det er derfor, at min Godkjendelse af Planen i dens Helhed maa væsentlig bero paa, om Flaaden ved en saadan Udbygning sættes istand til at løse den vigtigste af de Opgaver, som ere den anviste i Motiverne til Planen. Ser det ikke af finansielle Hensyn overfor andre Foranstaltninger, da er det ikkun, saafremt man tillægger disse andre Foranstaltninger en større Betydning for vor Forsvarsstilling end Flaadens, at man vil kunne nedstemme sine Forbringere til dennes Udbygning og Virksomhed. Hvilken Vej man følger, maa vel bero paa den Enkeltes Skøn; men hvis man, som jeg, finder, at den i Planen opførte Flaadestyrke er for ringe til fuldt ud at magte den nævnte Opgave, da gjør man ved at vedtage Planen usforandret et Brud paa de Principer, som tjene den til Udgangspunkt, og det er i Konsekvens heraf, at jeg ikke kan godkende Planen som Helhed, naar den ifølge min Opfattelse altfor ringe Udbygning af Flaaden fastholdes.

En Flaade som Forslagets kan, hvor stor en Betydning den end som paavist har for vort Forsvar, kun ret passe ind i en Plan, hvor et af Hovedmomenterne — Forsvaret i første Linie — kommer i anden Række, og hvor altsaa paa en vis Maade Hovedvægten lægges paa Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden, og jeg skal derfor slutte med i Korthed at antyde min Anstuelse om en saadan Plan, idet jeg atter fremhæver, at Hovedstadens Befæstning mod Søiden maa staa i første Række i enhver Plan.

Under Forudsætning af, at en magtig Stat vil erobre os, og Ingen lægger sig imellem, er det sandsynligt, at vi bukke under, og vort Forsvar kan derfor ikke være bygget paa at opstille en definitiv Modstand. Det, som vi maa støtte vort Haab til, er, at netop vor Veliggenhed, der kan friste den ene større Magt til at stikke sig Sjælland og dermed Beltet og Sundet, vil bevæge den anden Magt til at sætte sig op derimod. Det er altsaa paa dette Ønske hos en eller anden Stormagt, om at forhindre sin Rival i at stikke sig os, at vi meget væsentlig maa bygge vore Forsvarsforanstaltninger. Volder det ikke megen Besvær at knytte Handling til Indsigelsen, da vil Bistanden komme; men kræver Indsigelsen for at faae Betydning omfattende Forberedelser, da vil den sikkert blive af en mere platonisk Karakter. Et Forsvar, hvori Hovedvægten lægges paa Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden og en deraf flydende altfor kneben Udbygning af Søforsvaret, vil faare let kunne føre til Sjællands Erobring og Kjøbenhavns Cer-